

Український прелюд (1960)

Вінграновський Микола Степанович

Останній міст проплив у даліні,
Колеса змащені росю голубою —
І Київ на Богдановім коні
Пливе навстріч дніпровою водою...

Вже серце під колесами петля!..
Упало серце! Де тому причина?..
Вже чуть, як обертається Земля,
І обертається з Землею Україна...

Красо моя! Вкраїночко моя!
Ну, що мені робити — я не знаю!
То прилечу, то знову відлітаю,
А день за днем і гасне, і сія...

Твоє обличчя світле, як надія,
Пажкими пальцями торкнув я уночі
І кров свою змішав я із твоєю,
Як зерно із землею повесні.
Тоді ти стала мною, Батьківщино,
А я тобою на світанні став —
І свої очі я відкрив крізь тебе...
Ти поселила в серці мій народ,
Ти освітила думку мою часом
І в мову українки сповила,
Тебе дивлюсь я серцем і думками,
Тебе люблю я всесвітом і людством,
І соняхом у золотому сні,
І сивиною вченого-мислителя,
І на стерні горошком польовим.
Ми стрінулись з тобою на Дніпрі,
Там губи я торкнув твої, Вітчизно,
Там вивірів по тобі пульс любови,
Годинник людства — з стрілками життя
На цифрах смерти — звів із твоїм...
Ні, Батьківщино! Не лише стражданням
Чи радістю я звернений до тебе!..

1960

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/ukrainskyi_pryliud